

I.

1991 was een goed jaar voor muziek

Wie de OOR van 1991 openslaat ziet een tijdschrift vol tabaksreclames, dat vonden we normaal. Nieuw was het feit dat Amerikaanse muzikanten bang waren om in een vliegtuig naar Europa te stappen. Begin 1991 braken namelijk de laatste, hevige maanden van de Perzische Golfoorlog aan en Operation Desert Storm werd geleid door de Verenigde Staten, waar George Bush de Oude de scepter zwaaide. De mishandeling van de zwarte taxichauffeur Rodney King door de politie van Los Angeles zorgde daar voor verhitte gemoederen. De Sovjet-Unie brokkelde snel af, Duitsland stond voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog als één geheel op eigen benen en in Slovenië begon het te rommelen. Ondertussen peilde OOR aan het begin van het jaar de gewoontes van zijn lezers. Favoriet tv-programma van de OOR-lezer bleek Keek Op De Week, van en met Kees van Kooten en Wim de Bie. Diezelfde OOR-lezer stemde elke week trouw af op het VPRO Radio-3-programma Nozems A Go Go, waarin de voorhoede van de popmuziek werd verkend. Het waren Living Colour (*Time's Up*) en de Pixies (*Bossanova*) die begin 1991 om de titel 'beste band internationaal' streden; nationaal werd Urban Dance Squad als beste liveact gezien. Guns N' Roses heerste wereldwijd op rockgebied en vond veel navolging in geluid en vooral uiterlijk. De verwachtingen voor de al enkele keren uitgestelde opvolger van hun debuut *Appetite For Destruction* waren hooggespannen. Voordat Axl Rose & Co. in de loop van 1991 eindelijk met nieuw werk over de brug kwamen, kregen we andere muzikale verrassingen voor de kiezen. Een onverwachte singlehit van hardrockband Extreme, bijvoorbeeld. Hun zoetgevooisde *More Than Words* was vanaf de lente jarenlang niet van de

radio af te branden. En dat was nog niks vergeleken met (*Everything I Do*) *I Do It For You* van Bryan Adams, een nummer dat werd uitgebracht in de week dat *More Than Words* de top van de hitparades haalde en dat uiteindelijk de bestverkochte single van 1991 werd in Nederland: maar liefst elf weken stond het op nummer 1. Nee, toen ik mij in januari samen met mijn OOR-collega's al koffiedikkijkend over de Trends & Bands voor het nieuwe jaar boog, kwam 'de rockballad' niet direct naar voren als een aanstaand hot item...

Nog zo'n dingetje dat we niet zagen aankomen: Seattle. Een jaar later zou de stad in het noordwesten van de Verenigde Staten figureren in iedere editie van OOR, maar begin 1991 was het niet meer dan een van de vele Amerikaanse plaatsen waar óók leuke bandjes vandaan kwamen. Ikzelf had nauwelijks een voorstelling bij Seattle. De klank van de naam beviel me, dat wel. Queensrÿche kwam er vandaan. Een goeie eigenwijze hardrockband vond ik dat. Metal Church kwam uit de buurt: hun eerste platen had ik veel gedraaid. En dan was er Heart, natuurlijk. Heel succesvol in de jaren zeventig, en toen weer midden jaren tachtig en verder. Ik had nog gebeld met zangeres Ann Wilson voordat Heart kwam optreden in Ahoy in Rotterdam, in april 1990. Ann vertelde mij toen dat ze de plaatselijke muzieksce­ne goed volgde, en dat het haar opviel dat de buzz rond Soundgarden en Mother Love Bone talentscouts aantrok. Soundgardens tweede plaat *Louder Than Love* (1989) had ik graag gedraaid. In-your-face hardrock van een band die door Axl Rose werd genoemd als een van zijn favorieten, wat gelijk stond aan onmiddellijke media-aandacht. Maar Mother Love Bone? Geen idee. Hun debuut *Apple* verscheen in juli 1990, de maand waarin ik in Italië trouwde met Barbara. Toen ik het album in handen kreeg was de band al ter ziele. Zanger Andrew Wood was namelijk in maart overleden, na een overdosis heroïne en vlak voor de oorspronkelijke releasedatum. *Apple* werd daarmee een doodgeboren kind, een veelbelovend debuut van een band die niet meer bestond. Want dat de rest van de groep niet verder wilde met een ander dan de flamboyante Wood, dat hadden ze hun Amerikaanse label goed duidelijk gemaakt. Ik draaide *Apple* graag. Er zat een seventies rockrandje aan, beslist anders dan de hardrock die via de trechter van hairmetalhoofdstad Los Angeles de wereld in werd gepompt. Maar belangrijk vond ik Mother

Love Bone nu ook weer niet. Seattle bleef dus sluimeren in 1990. Daar had ook het sterke album *Facelift* van Alice In Chains niets aan veranderd.

Begin jaren negentig goocheelde de OOR-crew met floppydisks met MS-DOS en de onvolprezen R84-tekstverwerker. We stonden via een inbelmodem en telefoonlijn in verbinding met de redactie. Het internet speelde geen rol in de muziekwereld van 1991. Tim Berners-Lee en Robert Cailliau hadden het World Wide Web nog maar net bedacht en computers werden in elk geval in mijn omgeving vooral gebruikt voor tekstverwerking, rudimentaire muziekproductie en het spelen van Prince Of Persia (het spel paste op een 3,5 inch-diskette). Een muziekblad als OOR maar ook kranten, opiniebladen en omroepgidsen waren daarom essentieel voor de verspreiding van het serieuzere popnieuws en het 'ontdekken' van nieuwe acts. Een platenmaatschappij had promotors in dienst die pers, radio en tv voorzagen van nieuwe muziek en informatie. Als oudste en grootste poptijdschrift van Nederland werd OOR goed door ze bediend. Postbodes tilden zich een breuk aan de pakketten met cd's en promocassettes die naar de redactie of direct naar OOR-medewerkers door heel Nederland werden gestuurd. Een aantal perspromotors bracht zelfs met enige regelmaat een bezoekje aan de redacties van OOR en de Hitkrant. Die huisden in 1991 op één verdieping in Centerpoint, een gebouw aan de Hoogoorddreef in Amsterdam, naast de bouwput van de Amsterdam Arena. Zo raakte ik op de hoogte van nieuwe *signings*, releases en interviewmogelijkheden. Audiocassettes, door de maatschappijen zelf gevuld met muziek die nog moest verschijnen, begeleid door een A4'tje met de biografie van de act en eventueel een foto, waren het basismateriaal waarmee ik aan de slag ging. Het zal ergens in maart zijn geweest dat ik de cassette van Temple Of The Dogs titelloze album mee naar huis kreeg.

Het verhaaltje bij de cassette van Temple Of The Dog legde uit dat het een gelegenheidsband betrof, ontstaan na de dood van Andrew Wood van Mother Love Bone. Initiatiefnemer was Soundgarden-zanger Chris Cornell. Hij had een paar songs geschreven als eerbetoon aan Wood, *Say Hello To Heaven* en *Reach Down*, en had die opgeno-

men met Soundgarden-drummer Matt Cameron en twee voormalige leden van Mother Love Bone, gitarist Stone Gossard en bassist Jeff Ament. Zij brachten gitarist Mike McCready mee, een vriend uit Seattle met wie ze een nieuwe band waren begonnen. Tijdens de opnamesessies, die plaatsvonden in november en december 1990, was de bezetting van hun nieuwe band gecompleteerd met zanger Eddie Vedder, uit San Diego. Ze hadden zich aanvankelijk – niet erg realistisch – Mookie Blaylock gedoopt, naar een basketballer van de New Jersey Nets. Maar een definitieve naam was van later zorg; voorlopig was de band een feit. Eddie verhuisde al in december definitief naar Seattle, net op tijd om een opvallende bijdrage te leveren aan het nummer *Hunger Strike*, een van de hoogtepunten van de *Temple Of The Dog*-sessies. Maar over dergelijke details hoorde ik jaren later pas. Ik draaide gewoon mijn nieuw ontvangen cassettes en cd's, en vanaf het moment dat Chris Cornell *Say Hello To Heaven* inzette kwam er weinig anders meer aan bod. Dit was zo anders dan wat ik kende van Soundgarden, met Chris' stem zo idioot rekbaar maar ook diep en krachtig. Tien songs zonder een enkele dip, mooi gelaagd gitaarspel vol verrassingen – en gastzanger Eddie die in *Hunger Strike* een aangenaam tegengeluid voor Chris liet horen. Door Eddies aandeel greep ik naar die biografie. Ik las één regel over Eddie op backing en additional vocals. Ik las quotes van Chris: 'De songs hadden echt wat met ons gedaan' en 'Wat ons ook erg heeft verbaasd was hoe makkelijk zoiets kan zijn als je het vanwege de muziek doet en je je geen zorgen hoeft te maken over hoe dit je volgende grote, carrièrebepalende release zal zijn.' Op de achterzijde van het vel papier stond de alternatieve biografie-in-steekwoorden van *Temple Of The Dog*, gemaakt door Ames, zoals die ook in het latere album-artwork terecht zou komen. Dat ging zo van '10 songs. Spontaneous. Creation. Emotion. Very pleasing. Real music. No analyzing. No pressure. No hype. Just music to make music. Chemistry. Beauty. Life Rules!' Eddie wordt geheel niet genoemd. Ames, zo leerde ik later, was Jeff Ament, die voor het artwork van *Temple Of The Dog* tekende, en daarna ook voor dat van Pearl Jam. Als Ames ondertekende hij de bijzondere, handgeletterde bio'tjes. Jeffs jongere broer Barry zou hem later helpen tourposters en T-shirts en andere Pearl Jam-merchandise te ontwerpen.

Wat schreef ik over Temple Of The Dog, in OOR II van 1 juni 1991? Dat 'je als recensent' sommige platen liever niet zou recenseren maar gewoon voor jezelf wilt houden. Ik noemde 'Pearl Jam-gitarist Mike McCready' maar niet Eddie. Over de muziek: 'Prachtige, breed uitgemeten rock in de sfeer van de jaren zeventig, echter zonder een moment oubollig te klinken. Zwaar bluesy klanken domineren de songs die, verrassend vanwege de aanleiding voor de plaat, eerder uitbundig klinken dan verdrietig of introvert.' Temple Of The Dog nestelde zich tussen mijn favoriete albums aller tijden.

Naast Temple Of The Dog recenseerde ik die week nog vijf cd's. Ik bezocht Dynamo Open Air op de Kunstijsbaan in Eindhoven en zag er Primus, Metal Church en Extreme optreden. Mijn interviews gingen ondertussen van de Italiaanse rockster Vasco Rossi tot de Amerikaanse metalband Wargasm. Ik bracht wat tijd door met de Nederlandse Pilgrims, voor wie ik de biografie had geschreven. Doorgaan, dóórgaan. Elke twee weken een muziektijdschrift van tachtig, negentig pagina's produceren, het is anno 2018 nauwelijks meer voor te stellen. Misschien planden we daarom de zomervakantie van 1991 vroeg; Barbara en ik reden met onze Toyota Corolla stationwagon al in juni naar Frankrijk. We regenden er weg en werden in Nice beroofd van een koffer met kleding en onze autoradio/cassettespeler. De cassettes waren echter ongemoeid onder de passagiersstoel blijven liggen. Niet alleen Temple Of The Dog, maar ook Innuendo van Queen, Uncle Anesthesia van Screaming Trees, Cowboys From Hell van Pantera, Sepultura's Arise, Sailing The Seas Of Cheese van Primus; ja, 1991 was toen al een goed jaar... Een dag of wat later, bij de schoonfamilie in Italië, installeerde mijn zwager een nieuwe tweedehands speler plús booster/equalizer. Op de Autobahn terug naar huis klonk Temple Of The Dog beter – en harder – dan ooit.

De promocassette van debuutalbum Ten van Pearl Jam belandde op mijn bureau in juli. Verschijningsdatum: 27 augustus. Ik kon dus rustig aan het album wennen voor ik me aan het schrijven van de recensie zou wijden. Ondertussen bleven de albums maar komen. Woodface van Crowded House, bijvoorbeeld, en Luck Of The Draw van Bonnie Raitt. Gish, de eerste van Smashing Pumpkins, miste ik volledig, ook

al schreef collega Harry van Nieuwenhoven er een positieve recensie over. Ik had 'oudjes' als Van Halen, Foreigner en Alice Cooper onder het mes na de zomervakantie. Ik werd echter pas weer echt enthousiast bij de nieuwe van Metallica. Hun titelloze vijfde album, ook wel *Black Album* genoemd, recenseerde ik voor OOR 16 in augustus. Met single *Enter Sandman* boorde de band een mainstreampubliek aan. In dezelfde editie werd het einde van Jane's Addiction gemeld, de band uit de Amerikaanse voorhoede van de 'alternative rock' die in maart nog in Amsterdam en Gent te zien was geweest. De ruzies tussen de bandleden tijdens de Lollapalooza festivaltournee, nota bene door zanger en bandleider Perry Farrell zelf georganiseerd, waren zo hoog opgelopen dat ze hadden besloten ermee te kappen.

Eind augustus, toen ik aan mijn recensies voor OOR 19 begon te schrijven, stond Rotterdam in het teken van *Ein Abend In Wien*, een tweedaags festival in De Doelen, dat onder andere Smashing Pumpkins, Nine Inch Nails, Sonic Youth, Dinosaur Jr en Nirvana op de poster had staan. Ik stond die dag in het Goffertstadion in Nijmegen, bij een festival zonder naam waar AC/DC de hoofdact was, voorafgegaan door Metallica, Queensrÿche en The Black Crowes. Metallica had ik bij monde van Lars Ulrich telefonisch geïnterviewd voordat ze naar Nederland kwamen, en ik wilde die nieuwe nummers graag live horen, net zo goed als ik AC/DC wilde zien. Ik had achteraf niet het gevoel dat ik veel had gemist in Rotterdam. Erik van den Berg schreef in zijn recensie van *Ein Abend In Wien* in OOR 18 over 'de eneroverende psychedelische bombast van de Smashing Pumpkins', en wijdde een paar zinnen meer aan Nirvana: 'De enige rel kwam op rekening van Nirvana, dat na veel geklier met publiek en stage-managers besloot dat er maar eens wat leven in de brouwerij moest komen: de backline werd omver gekegeld, een gitaar werd met volle kracht het drumstel in gesmeten, een basgitaar verdween in het publiek en zelfs de PA dreigde het te ontgelden. Algehele consternatie, want het hele weekend was zo Gezellig en Rustig geweest'.

Sietse Meijer mocht wat later in het jaar, bij de terugkeer van Nirvana in Paradiso, zijn Rotterdamse interview-ervaring met de band optekenen. Hij sprak de band voorafgaand aan *Ein Abend in Wien*: 'Ter-

wijl bassist Chris Novoselic en drummer Dave Grohl graag grappen uithalen maar wel netjes op de vragen antwoorden, springt Kobain tijdens het interview op de bedden in de hotelkamer en spuugt hij uit het raam naar de voorbijgangers.' Sietse hield de spelling van Nirvana's eerste album *Bleach* aan, en schrijft nog Kurt Kobain. Niels van Iperen deed zonder enig probleem de fotosessie. Hij zal me later vertellen dat Kurt aan een half woord genoeg had om in de fontein voor het Hilton te springen en te poseren. En nu ik het toch over die kant van de Seattle-scene heb: Swie Tio besprak verderop in diezelfde OOR 22 van 2 november het debuutalbum *Pretty On The Inside* van Hole. 'Een regelrechte kloon' van punkband Babes In Toyland, noemt hij ze refererend aan de band waar Kurt Cobains toekomstige echtgenote Courtney Love eerder lid van was.

Muzikaal gezien had vooral Guns N' Roses na de zomer een grote bek. Een vertaling van een groot Guns N' Roses verhaal uit Rolling Stone, van de latere Pearl Jam-biografe Kim Neely (dan nog Neale genaamd) was de opmaat naar hun nieuwe dubbelrelease *Use Your Illusion I & II*. Met die albums barstte de najaarsreleasegolf los. OORS recensierubriek Oase puilded edities lang uit en de platenmaatschappijen troefden elkaar af met de ene na de andere grote naam. Swie Tio's bespreking van *Use Your Illusion I & II* opende de recensierubriek van OOR 19 van 21 september. Direct daaronder mijn recensie van Ten.

PEARL JAM • Ten (Epic/Sony)

Reeds behorend tot mijn favoriete rockplaten van dit jaar en hard op weg naar mijn Aller Tijden-lijstje is de titelloze CD van Temple Of The Dog. Voor dit sfeervolle werkstuk ter nagedachtenis van Mother Love Bone-zanger Andrew Wood sloegen diens mede-bandleiden Stone Gossard (gitaar) en Jeff Ament (bas) de handen ineen met Chris Cornell (zang) en Matt Cameron (drums; beiden van Soundgarden), gitarist Mike McCready en gastvocalist Eddie Vedder. Het neusje van de Seattle-zalm, als het ware, en het resultaat was nog veel groter dan de som der delen. Vedder, Gossard,

Ament en McCready hadden inmiddels een vaste nieuwe band op de rails staan, samen met drummer Dave Krusen: Pearl Jam. Terecht waren mijn verwachtingen omtrent hun debuut hooggespannen. *Ten* beantwoordt gelukkig volledig aan die verwachtingen. Het is een broeierige, emotionele rockplaat, elf songs lang. Het is verleidelijk om de term 'hardrock' van stal te halen, want de muziek is stevig. Het leuke bij de scene uit Seattle is echter dat de groepen nooit op één genre, of belangrijker, tijdperk zijn vast te pinnen, wat voor Pearl Jam ook geldt. Vedder stort zijn hart uit zonder als Bono te klinken, de gitaren malen door zonder ook maar een greintje metal, de ritmesectie een vloeiende beweging daaronder. Het klinkt meeslepend, live en zeer eerlijk. Geniet.

MARK VAN SCHAICK

Een recensie die Pearl Jam wel in perspectief plaatste, maar in de ongeveer tweehonderd woorden die OOR in die tijd voor een reguliere recensie beschikbaar had gaf ik *Ten* nog niet de credits die de plaat verdiende. Het was er zo een die moest *settelen*, indalen, groeien. En ik moest verder; voor diezelfde OOR recenseerde ik naast Pearl Jam en enkele mindere goden ook *Blood Sugar Sex Magik* van The Red Hot Chili Peppers – een album dat keihard binnen kwam stampen. Collega's bespraken nieuwe albums van The Cult, Public Enemy, Pixies, Primal Scream en Talk Talk, en o ja, het debuut van Mariah Carey. Uitgelicht werd ook het tweede album van Urban Dance Squad, *Life 'n Perspectives Of A Genuine Crossover*. En niet te vergeten: Sietse Meijer schreef de recensie van *Nevermind* van Nirvana. Hij opende zo: 'Je zou het soms bijna vergeten, maar oorspronkelijk was het de bedoeling dat rock & roll rebels, opwindend, eerlijk en (zo nu en dan) hartveroverend ontroerend zou zijn. Dat alles (en meer) is *Nevermind*, de tweede plaat van het Amerikaanse trio Nirvana.' Zelf had ik *Nevermind* even op de grote stapel gelegd, ook al werd het trio geassocieerd met de muziekscene van Seattle (ze kwamen uit het ietsje zuidelijker gelegen Aberdeen, maar dat bekte niet zo lekker). Ieder zijn prioriteiten, tenslotte: ik had een cassette van *Badmotorfinger* gescoord, de nieuwe van Sound-

garden, en mijn oude helden van Rush kwamen ook met een nieuwe... Bovendien moest er tussen de tweewekelijkse producties door een 20 Jaar OOR-jubileum worden gevierd, met een dikke extra uitgave in oktober.

In mijn recensie beschreef ik *Badmotorfinger* als 'Heftig, diep en donker'. Het was in mijn oren de eerste Soundgarden-plaat die van begin tot eind een eenheid vormde, een verzameling songs met de kwaliteit waarop ik had gehoopt na Chris Cornell's uitstapje met Temple Of The Dog. Ik verbaasde me over de geweldige productie van Terry Date, die dat jaar al bij veel meer mooie albums betrokken was. Hoe zou Pearl Jam hebben geklonken als ze met hem hadden opgenomen? De productie van *Ten* door Rick Parashar, die Temple Of The Dog best mooi had opgenomen, vond ik wat te voorzichtig, te afstandelijk, helemaal vergeleken met het directe geluid van *Badmotorfinger*. Niet dat dat mij weerhield om *Ten* vaak te draaien. Ik bleef nieuwe lagen in die muziek ontdekken. De letterlijke betekenis van wat Eddie Vedder zong interesseerde me niet direct. Het ging over de worsteling met het leven, de liefde en het zelfbeeld, zoveel werd wel duidelijk. Over *Ten* als geheel hing een broeierige sfeer waarin die teksten perfect gedijden. Wat mij vooral aansprak was dat Pearl Jam nog minder dan Temple Of The Dog uitging van de standaard songstructuur die ik hoorde in het gros van de hardrock, punk, metal, noem maar op. Songs konden langzaam en slepend zijn zonder dat je ze als balad zou bestempelen. Uptempo nummers hadden melodieuze waardoor je vergat hoe hard er gerockt werd. Ritmes waren niet uitsluitend rechttoe-rechtaan maar kronkelden op vloeiende wijze mee met zang en gitaarriffs. Ook in de harde, dreigende songs van Soundgarden hoorde ik allerlei ongebruikelijke wendingen, zodat in mijn beleving *Ten* en *Badmotorfinger* elkaar perfect aanvulden.

De eerste vergaderingen over de kersteditie van OOR vonden plaats in oktober en ik zette de ene na de andere interviewafspraken in mijn agenda. Daags na het inleveren van de Soundgarden-recensie kwam de vraag van Sony's Paul Jong of ik een telefonisch interview wilde doen met Pearl Jam, en wel op de avond van 22 oktober. Het was zo kort dag dat ik de afspraak niet eens noteerde en pas achteraf de da-

tum op de cassette met het interview krabbelde. ‘N.Y.’, schreef ik bij de datum, omdat de afspraak via het kantoor in New York liep. Op het beloofde tijdstip hoorde ik: ‘Hi Mark, dit is die en die van Sony. Ben je klaar voor je interview met Eddie van Pearl Jam?’ Waarna Eddies lijn aan de lijn naar Hilversum werd geknoopt. Een halfuur later zat het erop. Leuk gesprek, dat in de grote la met nog uit te werken interviews verdween. OOR zat wel zo’n beetje vol, naar het eind van het jaar toe, en er gebeurde nu even niks met Pearl Jam. ‘We wachten wel tot ze komen spelen of een hit scoren’, was een gebruikelijke redering in dit soort gevallen. Dat ze in Amerika meer en meer begonnen te leven, en dat ze op het hoofdkantoor van Sony een paar grote fans hadden op belangrijke posten, maakte dat ik ruim twee weken na mijn telefoontje met Eddie plotseling naar New York reisde op uitnodiging van de platenmaatschappij. Wie Pearl Jam live had gezien, zo hadden de Sony’s zelf ervaren, geloofde dat deze band een grote ging worden. Dus nog voordat er sprake was van een Europese tournee, ging een select gezelschap uit Europa naar de VS. En de bal begon te rollen...

Mijn eerste artikel over Pearl Jam bevatte informatie uit mijn telefonische interview en mijn bliksembezoek aan New York. Het werd toch nog in de laatste OOR vóór het kerstnummer gepropt, op drie pagina’s. Ja, ik had de band gezien en ja, ik was overtuigd dat deze band iedere club op zijn kop zou kunnen zetten. Eddie had tegen me gezegd dat ze begin 1992 zouden komen spelen. Ik was inmiddels ook geïnteresseerd geraakt in de stad waar ze vandaan kwamen, waar Soundgarden vandaan kwam en waar Temple Of The Dog was ontstaan. Ik luisterde graag naar Alice In Chains, in de VS al groot maar bij ons nog nauwelijks bekend. Op de rol bij Sony stond een prima rockalbum van War Babies, ook uit Seattle. En dan was er natuurlijk Nirvana. Dankzij de hit *Smells Like Teen Spirit* kwam dat drietal elke huiskamer binnen. Live waren ze echter niks toegankelijker geworden. ‘Maar als Nirvana de echte future of rock & roll is, kunnen we onze lol voor de toekomst wel op’, schreef Willem Jongeneelen nadat hij zag hoe ze iedereen in de Vooruit in Gent ‘in complete chaos en verwarring’ achterlieten.

‘Moet ik niet eens naar Seattle?’ vroeg ik dus op zeker moment in december aan OOR hoofdredacteur Paul Evers. Ik zag het wel voor me: zoveel mogelijk artiesten signaleren in hun natuurlijke leefomgeving, interviews doen, sfeerverslag schrijven. We gooiden wat lijntjes uit bij verschillende platenmaatschappijen: Sony natuurlijk, maar ook Polydor voor Soundgarden en BMG Ariola voor Nirvana. Wat was er mogelijk op korte termijn? De feestdagen kwamen eraan en ik kon niet anders dan geduldig afwachten. Niet dat ik niks te doen had met de kerst. OOR lanceerde half december zijn kersteditie. Mijn verhaal over Extreme stond direct achter het interview met Nirvana-drummer Dave Grohl dat Annemiek van Grondel had afgenomen na hun concert in Paradiso. De redactie hield de gebruikelijke kerstborrel voor medewerkers in een café aan het gloednieuwe Max Euweplein in Amsterdam. Daar sprak ik af dat ik het coververhaal voor OOR 1 van 1992 zou schrijven: een In Memoriam Freddie Mercury. Dat hij er op 24 november tussenuit was gepiept had me zeer geraakt. Ik was Queenfan van bijna het eerste uur, had de band op mijn veertiende gezien in Ahoy, 17 mei 1977; mijn eerste ‘grote’ concert. Aan het feit dat Mother Love Bone’s Andrew Wood hem ook hoog had zitten dacht ik toen niet. Maar onder de douche lekker dramatisch *My Melancholy Blues* van Queen of – een stuk makkelijker – het refrein van Pearl Jams Alive zingen, dat ging vanzelf, die laatste dagen van 1991.